

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 314/05
16.02.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Gazivode, predsednika veća, Sonje Manojlović i Dragana Aćimovića, članova veća, sa savetnikom Milom Bandukom, zapisničarem, u krivičnom predmetu optuženog AA zbog krivičnog dela iz člana 167. stav 1. KZ RS rešavajući o žalbama optuženog AA i njegovog branioca adv.AB, protiv presude Okružnog suda u Kragujevcu K. 20/04 od 29.9.2004.godine posle sednice veća održane dana 16.2.2006.godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane žalbe optuženog AA i njegovog branioca a presuda Okružnog suda u Kragujevcu K. 20/04 od 29.9.2004.godine POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom je oglašen krivim optuženi AA zbog krivičnog dela razbojničke krađe iz člana 167. stav 1. KZ RS i za to delo osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i šest meseci u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 26.7. do 30.9.2004.godine.

Istom presudom optuženi je obavezan da plati sudu na ime paušala 7.000 dinara i na ime troškova krivičnog postupka isplaćenih iz budžetskih sredstava 56.700 dinara sve u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbe su izjavili:

- optuženi AA zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni s predlogom da se presuda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje, i

- branilac optuženog zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona s predlogom da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje. U ovoj žalbi je između ostalog zahtevano da se optuženi i njegov branilac obaveste o sednici veća u smislu člana 375. ZKP.

Republički javni tužilac Srbije je podneskom Ktž. broj 440/05 od 9.3.2005.godine predložio da se žalbe kao

neosnovane odbiju a prvostepena presuda potvrdi.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu člana 375. ZKP u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca Srbije i branioca optuženog kao i optuženog za koga je obaveštenje vraćeno sa naznakom da je nepoznat, razmotrio sve spise ovog predmeta zajedno sa pobijanom presudom koju je ispitao u smislu člana 380. ZKP i po oceni navoda iznetih u žalbama našao:

Prvostepena presuda ne sadrži povrede zakona na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti (član 380. stav 1. tačka 1. i 2. ZKP).

Neosnovani su žalbeni navodi optuženog kojima se prvostepena presuda pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka.

Bitne povrede iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP koje su po optuženom učinjene pri donošenju presude u obrazloženju žalbe nisu konkretizovane jer osim tvrdjenja da je izreka prvostepene presude nerazumljiva i protivrečna razlozima a da presuda i nema razloga o odlučnim činjenicama u ovom pogledu ništa više nije navedeno. Ne nalazeći da postoje apsolutno bitne povrede odredaba krivičnog postupka, Vrhovni sud je žalbu optuženog u ovom delu ocenio neosnovanom.

Osporavajući utvrđeno činjenično stanje optuženi u svojoj žalbi zamera prvostepenom sudu što svoj zaključak o postojanju namere da ukradenu stvar zadrži za sebe izvodi samo iz iskaza oštećenog iako je bilo prisutno više očevidaca događaja. Osim toga navodi se da nije utvrđeno kako je on došao u posed telefona, nije utvrđena vrednost tog telefona, niti je proverena njegova odbrana saslušanjem svedoka BB koji je video kada je on oštećenom pozajmio 100 evra.

U žalbi branioca optuženog se ukazuje da nije utvrđena namera optuženog da prisvajanjem telefona sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist niti postojanje prinude preduzete u nameri da se oduzeta stvar zadrži i s tim u vezi navodi da je optuženi udario oštećenog usled svađe zbog neraščišćenih odnosa a ne da bi oduzetu stvar zadržao pri čemu se takođe osporava ocena iskaza oštećenog i ukazuje da se bez izvođenja drugih dokaza samo na njegovom iskazu ne može zasnovati presuda.

Vrhovni sud iznete navode žalbi kojima se u suštini ponavlja odbrana optuženog nije mogao da prihvati zbog sledećeg:

Odbrana optuženog je opovrgnuta izvedenim dokazima u postupku, a pre svega iskazom oštećenog VV, pa je s pravom prvostepeni sud takvu odbranu ocenio neosnovanom a razloge o tome u svemu prihvata i ovaj sud.

Naime, oštećeni VV je u svom iskazu u prethodnom postupku bio jasan i ubedljiv u tvrdnji da je optuženi kritičnom prilikom nakon što mu je oduzeo mobilni telefon u nameri da isti zadrži upotrebio silu i pretnju da će neposredno napasti na njegov život i telo na način opisan u izreci pobijane presude. Detaljno je objasnio da sa optuženim nije imao nikakve bliže kontakte, da se nije družio i da mu nije tražio novac, da ga je kritičnom prilikom optuženi ošamario kada je zatražio da mu vrati telefon a nakon što je ponovo ušao u kafanu počeo da ga psuje i dok je sedao ponovo ga udario pesnicom u predelu usne sa leve strane a zatim i glavom preteći mu da će ga izbušiti i pri tom rukom krenuo prema svojoj torbici. Ovakav iskaz oštećenog iz istrage potvrđen je činjenicom da su kod oštećenog nađene povrede upravo na tim delovima tela kako to proističe iz fotodokumentacije u koju je izvršen uvid. Iskaz oštećenog je potkrepljen i činjenicom da je mobilni telefon pronađen i oduzet od optuženog.

Istina je da je oštećeni na glavnom pretresu u svom iskazu izjavio da je obeštećen i da više ne tereti optuženog, da se ne seća detalja da je u međuvremenu od događaja imao porodičnih problema tako da se sada više ne seća i da ne zna zašto mu je uzeo telefon, da misli da mu je tada tražio da mu vrati telefon ali da mu ovaj nije vratio, da ne zna ni zašto je u međuvremenu izlazio iz kafane a da misli da ga je ovaj jedanput udario u predelu usta i da ne zna zašto ga je udario te da mu nije objasnio zašto mu je uzeo telefon i ne zna da li je imao neki dug prema njemu i da se ne seća da je od njega pozajmljivao novac a da je iskaz dao da bi uzeo telefon.

Međutim, imajući u vidu da je ovaj svedok pošto mu je predložen iskaz iz istrage izjavio da je taj iskaz tačan kao i da se u suočenju sa svedokom GG zakleo da nisu tačni navodi toga svedoka i da nikakve pozajmice nije bilo ponavljajući pri tom detalje iz istrage to je pravilno prvostepeni sud prihvatio njegov iskaz iz prethodnog postupka, pa se suprotni žalbeni navodi žalbi pokazuju neosnovanim.

Kod ovakvog iskaza oštećenog a s obzirom da je optuženi u toku postupka menjao svoju odbranu tvrdeći najpre da je od oštećenog tražio novac a potom to negirao navodeći da se nije ni upuštao u razgovor o dugu već da se to podrazumevalo kao i da je u istrazi izjavio da nema stalno zaposlenje a na glavnom pretresu da je bio prodao stan i da je imao para, to je u svemu pravilan zaključak prvostepenog suda da je optuženi kritičnom prilikom od oštećenog oduzeo mobilni telefon u nameri pribavljanja protivpravne imovinske koristi i da je pošto je oštećeni tražio da mu telefon vrati, u nameri da ga zadrži upotrebio silu i pretnju da će napasti na njegov život i telo na način opisan u izreci pobijane presude. Prema tome, sasvim je jasno kako je optuženi došao u posed mobilnog telefona i zašto je upotrebio silu i pretnju prema oštećenom pa se navodi žalbi da te činjenice nisu utvrđene pokazuju neosnovanim. Nepotrebno je stoga i suvišno izvođenje dokaza saslušanjem svedoka BB na okolnost postojanja duga između optuženog i oštećenog na čemu se u žalbi optuženog insistira. Nepotrebno je takođe saslušanje i drugih svedoka očevidaca događaja i izvođenje drugih dokaza na čemu se insistira u žalbi branioca optuženog.

Optuženi i oštećeni su se u toku postupka u svojim iskazima složili u pogledu vrednosti oduzetog mobilnog telefona a koja je svakako dovoljna za postojanje krivičnog dela krađe pa je neosnovan i navod žalbe branioca da je tu vrednost trebalo utvrđivati saslušanjem veštaka odgovarajuće struke.

Ostali navodi žalbi, ukoliko se odnose na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, bez uticaja su za ishod postupka.

Prema tome prvostepeni sud je utvrdio sve činjenice i okolnosti i to kako one koje čine obeležja krivičnog dela u pitanju tako i one koje se tiču psihičkog odnosa optuženog prema izvršenom delu a pravnom ocenom po članu 167. stav 1. KZ RS pravilno je primenjen krivični zakon . O tome je prvostepeni sud u obrazloženju presude dao dovoljno razloga koje i ovaj sud prihvata. Ne može se stoga prihvatiti pravno stanovište izraženo u žalbi optuženog da je eventualno mogao biti oglašen krivim za krivično delo krađe iz člana 165. stav 1. KZ RS.

Ispitujući odluku o kazni po žalbi optuženog kao i u smislu člana 383. ZKP po žalbi branioca Vrhovni sud nalazi da je kazna zatvora od jedne godine i šest meseci na koju je optuženi osuđen pobijanom presudom u skladu sa težinom izvršenog dela i stepenu krivične odgovornosti optuženog. Prilikom odmeravanja kazne prvostepeni sud je imao u vidu sve u ovom pogledu relevantne činjenice i okolnosti navedene na strani 15 i 16 obrazloženja pobijane presude koja je pravilno ocenjena . Stoga a imajući u vidu da se radi o specijalnom povratniku u izvršenju krivičnih dela ovako izrečena kazna se ocenjuje nužnom za ostvarenje u zakonu propisane svrhe kažnjavanja (član 33. OKZ), pa da se žalbe i u ovome delu pokazuju neosnovanim.

Sa svega napred iznetog a na osnovu člana 388. ZKP Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća

Mila Banduka, s.r. sudija,

Slobodan Gazivoda, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić